

OCENA
DOROBKU NAUKOWEGO DR HAB. JOLANTY NOCOŃ, PROF. UO
W ZWIĄZKU Z WSZCZĘCIEM POSTĘPOWANIA
O NADANIE JEJ TYTUŁU NAUKOWEGO PROFESORA

Przystępując do oceny dorobku naukowego, dydaktycznego, w zakresie kształcenia kadr i organizacyjnego dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, już na wstępie pragnę podkreślić, uprzedzając szczegółowsze uzasadnienia, że moja konkluzja jest zdecydowanie pozytywna i wspierająca ze wszech miar wnioski o nadanie tytułu profesora, albowiem podejmowane przez Kandydatkę bogate i różnorodne formy aktywności zasługują na pełną akceptację.

1. Przebieg pracy zawodowej

Dr hab. Jolanta Nocoń, prof. UO, jest absolwentką filologii polskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Opolu. Po uzyskaniu tytułu magistra pracowała jako nauczyciel języka polskiego w szkole podstawowej, później w Ośrodku Doskonalenia Nauczycieli w Opolu w Sekcji Diagnozy Pedagogicznej oraz w Zakładzie Technologii Kształcenia WSP w Opolu. Od 1991 roku do dzisiaj pracuje w Zakładzie Dydaktyki Języka i Literatury Polskiej, w którym od 2002 roku pełni funkcję kierownika.

Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa uzyskała na Wydziale Filologiczno-Historycznym Uniwersytetu Opolskiego w 1996 roku na podstawie dysertacji zatytułowanej *Podręczniki do nauki o języku w aspekcie dydaktycznym i językowym* (promotor: prof. dr hab. Stanisław Gajda), a w 2009 roku na podstawie monografii *Podręcznik szkolny w dyskursie dydaktycznym – tradycja i zmiana* otrzymała stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie językoznawstwo na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Opolskiego. Od 2011 roku pracuje na stanowisku profesora UO.

Wypada także dodać, że od uzyskania stopnia doktora habilitowanego Jolanta Nocoń pełni w Uniwersytecie Opolskim różne funkcje: dwukrotnie była wicedyrektorem Instytutu Filologii

Polskiej (w latach 1996-2002 oraz 2009-2012), a od 2016 roku sprawuje funkcję dyrektora Instytutu Polonistyki i Kulturoznawstwa UO. Od 2002 roku jest kierownikiem Zakładu Dydaktyki Języka i Literatury Polskiej (obecnie Zakład Polonistyki Stosowanej). W kadencji 2008-2012 była członkiem Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów UO, a od 2012 roku do chwili obecnej – Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej ds. Doktorantów UO.

2. Ocena osiągnięć naukowych

Dorobek naukowy, podobnie jak aktywność zawodową dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, oceniam bardzo wysoko. Cechuje go wysoki poziom merytoryczny, rozległa wiedza przedmiotowa połączona z erudycją i wzorcowym przestrzeganiem zasad prowadzenia badań naukowych. Uwagę zwraca ponadto bardzo wnikliwie, interdyscyplinarne i kontekstowe omawianie (w tym diagnozowanie, analizowanie, komentowanie) najbardziej aktualnych, spornych i szeroko dyskutowanych problemów, które dotyczą wybranych obszarów dydaktyki języka polskiego (na wszystkich etapach edukacji). Głównym przedmiotem badawczych zainteresowań dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, są dawne i nowe/przyszłe koncepcje kształcenia sprawności językowo-komunikacyjnych, ich teoretyczno-metodologiczne założenia, tradycje, uwarunkowania, przeobrażenia, strategie realizacji, efektywność itd.

Zanim przejdę do szczegółowej oceny monografii, którą Kandydatka wskazuje jako najważniejsze osiągnięcie naukowe po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, przywołam kilka liczb jednoznacznie potwierdzających pracowitość dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO. Otóż na Jej dorobek naukowy składają się:

- trzy monografie: *Polecenia i pytania w podręcznikach do nauki o języku* (Opole 1997); *Podręcznik szkolny w dyskursie dydaktycznym – tradycja i zmiana* (Opole 2009); *Lingwodydaktyka na progu XXI wieku. Konteksty – koncepcje – dylematy* (Opole 2018);
- 73 artykuły pomieszczone w czasopismach i pracach zbiorowych;
- siedem redakcji bądź współredakcji tomów wieloautorских: *Uczeń w świecie języka i tekstów* (współred. E. Łucka-Zajac, Opole 2010); *Filologiczny widnokrąg. Obrazy stare i nowe* (współred. K. Kossakowska-Jarosz, Opole 2012); „Język a Edukacja 1”: *Kształcenie językowe* (współred. B. Skowronek, Opole 2012); „Język a Edukacja 2”: *Tekst edukacyjny* (współred. A. Tabisz, Opole 2013); *Style współczesnej polszczyzny. Przewodnik po stylistyce polskiej* (Kraków 2013); „Język a Edukacja 3”: *Świadomość językowa* (współred. A. Tabisz, Opole 2014); „Język a Edukacja 4”: *Wychowanie językowe* (Opole 2015);

- cztery recenzje.

Dorobek ów wyznaczają dwie domeny: (1) stylistyka tekstu i dyskursu oraz (2) lingwodydaktyka. W tym drugim obszarze badań mieści się monografia zatytułowana *Lingwodydaktyka na progu XXI wieku. Konteksty – koncepcje – dylematy* (Seria: „Język a Edukacja”, t. 6, Opole 2018, ss. 181).

Sądzę, że najpełniej osobowość twórcza badacza uwidacznia się jednak nie w artykułach, rozprawach czy szkicach, ale w większym opracowaniu poświęconym jednemu zagadnieniu, czyli w monografii. I tej pozycji pragnę poświęcić trochę więcej uwagi, zanim jednak się na niej skoncentruję, chciałabym odnieść się do niezwykle ważnego osiągnięcia dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, jakim jest bez wątpienia interdyscyplinarna seria wydawnicza „Język a Edukacja”. Jak pisze Pomysłodawczyni tego cyklu we wprowadzeniu do tomu pierwszego, jego zamysł „(...) zrodził się z potrzeby naukowego spojrzenia na język (rozumiany nie wąsko, systemowo, ale szeroko, komunikacyjnie) jako narzędzie i przedmiot edukacji. Proces edukacyjny dokonuje się przecież w aktach komunikacji werbalnej (współcześnie coraz częściej werbalno-ikonicznej, a nawet wyłącznie ikonicznej), a umiejętność budowania interakcji o funkcji edukacyjnej (nauczającej) należy do najważniejszych składowych tzw. kompetencji warsztatowej każdego nauczyciela. Stąd też praktyka nauczania-uczenia się, aby była skuteczna, musi opierać się na obiektywnie rozpoznanych zasadach i sposobach użycia języka jako jej narzędzia, nie może mieć charakteru intuicyjnego lub być budowana wyłącznie na osobistych doświadczeniach komunikacyjnych nauczycieli” (s. 7). Wielka to zasługa Jolanty Nocoń, że potrafiła pozyskać do swojego pomysłu wielu wybitnych przedstawicieli dyscyplin i subdyscyplin naukowych, takich jak: językoznawstwo, lingwodydaktyka, pedagogika, psychologia, z różnych ośrodków w kraju, którzy doskonale rozumieją rangę edukacji, postrzegając ją jako proces ustawiczny. Zdają sobie sprawę, że komunikacja w przestrzeni edukacyjnej jest zjawiskiem wieloaspektowym i bardzo złożonym. Obejmuje interakcje: nauczyciel–uczeń; uczeń–uczeń; nauczyciel–uczniowie; nauczyciel–rodzice; nauczyciele–nauczyciele, ale zawsze podstawą komunikacji są dwa podmioty: uczeń i nauczyciel. Szkoła w przestrzeni społecznej (od nauczania propedeutycznego, a nawet przedszkola począwszy, a na szkołach wyższych skończywszy) jest bowiem miejscem zupełnie wyjątkowym. To instytucja gromadząca przedstawicieli wszystkich społecznych grup i kultur; to strefa właściwa dla rozmowy o znaczeniach oraz wartościach indywidualnego i zbiorowego życia, które mogą być ze sobą konfrontowane, w wyniku czego tworzone są nowe sensy. To wreszcie miejsce nie tylko przekazywania wiedzy, ale przede wszystkim teren wprowadzania dziecka w kontakty społeczne. Proces uczenia się natomiast to nie tylko akt nieustannej kreacji, ale także proces

kształtowania się podmiotowości. Uczeń nie jest wyłącznie biernym obiektem socjalizującego oddziaływania dorosłego świata, ale kształtuje własną tożsamość w kontakcie z drugim człowiekiem.

Uważam, że ta bardzo cenna inicjatywa, czyli seria wydawnicza „Język a Edukacja”, przyczyni się (choć myślę, że już to ma miejsce) do zintensyfikowania badań ukierunkowanych na dyskurs edukacyjny i edukację językową. Czy uda się osiągnąć ważne cele, które werbalizuje Jolanta Nocoń we wprowadzeniu do pierwszego tomu („wypracowanie naukowych podstaw edukacyjnojęzykowej praktyki szkolnej i pozaszkolnej, tak by mogli z nich korzystać m.in. twórcy programów nauczania, autorzy podręczników, metodycy przedmiotowi”, s. 8), czas pokaże, ale już dzisiaj życzę tego serdecznie całemu zespołowi.

Najważniejszym osiągnięciem naukowym dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, czyli tzw. „książką profesorską”, jest monografia zatytułowana *Lingwodydaktyka na progu XXI wieku. Konteksty – koncepcje – dylematy*. Założenia wstępne przyjęte przez Autorkę tej publikacji i sformułowane przez Nią pytania, wokół których koncentruje swoje ustalenia, refleksje i wnioski badawcze, świadczą o bardzo trafnie rozpoznanych i wyczerpująco zdefiniowanych problemach, jakie wiążą się z teorią i praktyką edukacji językowej we współczesnej szkole: „Jakie wyzwania stawia przed nią współczesny świat?” – pyta Autorka – „Jakie rodzi dla niej zagrożenia i jakie stwarza szanse?” (s. 7). Odpowiedzi na tak ogólnie postawione pytania formułowane są za pomocą dokładnie objaśnionej terminologii w perspektywie lingwodydaktycznej, do której Jolanta Nocoń konsekwentnie odwołuje się w kolejnych rozdziałach książki. Ich kompozycja jest prawidłowa, spójna, logiczna, dobrze przemyślana, sprzyja uporządkowanej lekturze. W rozdziale pierwszym zatytułowanym *Konteksty i uwarunkowania współczesnej lingwodydaktyki* (s. 11-48) Autorka z wielkim znanstwem przybliży czytelnikowi rozległą panoramę zjawisk, w tym interdyscyplinarnych uwarunkowań i kontekstów dotyczących współczesnej lingwodydaktyki, uwzględniając przy tym najbardziej aktualne, tj. związane z kolejną reformą oświatową dyskusje wokół edukacji językowej. Rozdział drugi – noszący tytuł *Koncepcje i podejścia lingwodydaktyczne na przełomie XX i XXI wieku* (s. 49-117) – przybliży najważniejsze podejścia i koncepcje lingwodydaktyczne, które wpływały na kształt i strategię kształcenia językowego w szkole na przełomie XX i XXI wieku. Krytycznej analizie i egzemplifikacji poddane zostały podejścia: systemowo-normatywne, antropocentryczne, integralne, funkcjonalne, komunikacyjne i tekstocentryczne. W rozdziale trzecim – *Dylematy i wyzwania stojące przed lingwodydaktyką XXI wieku* (s. 119-156) – zamieszczone zostały liczne przykłady konkretnych rozwiązań dydaktycznych związanych z kształceniem sprawności językowych i komunikacyjnych współczesnych uczniów. Jak

podkreśla sama Jolanta Nocoń, w tej części monografii w sposób arbitralny dokonała wyboru takich problemów, które „(...) by pokazywały zróżnicowanie wyzwań i powiązanych z nimi dylematów, jakie stawia przed lingwodydaktyką współczesny świat. Należy je – zdaniem Autorki – traktować wyłącznie jako przykłady obrazujące kolejno konieczność: zmierzenia się ze zmianami wzorców zachowań językowych, poszukiwania metodyki nauki o języku zdolnej sprostać koncepcjom/podejściom dydaktycznym zorientowanym komunikacyjnie, poszerzenia zadań edukacyjnych o nowe medialne przestrzenie komunikacji społecznej oraz otwarcia szkolnego kształcenia językowego na potrzeby społeczne” (s. 119-120).

Spośród licznych walorów naukowo-poznawczych omawianej monografii na szczególne uznanie zasługują:

- wysoka wartość merytoryczna, aktualność i ranga omawianej problematyki;
- funkcjonalne łączenie teorii z praktyką edukacyjną w ramach prezentowania wybranych koncepcji lingwodydaktycznych;
- trafne diagnozowanie zjawisk i kontekstów warunkujących proces kształcenia sprawności językowej i komunikacyjnej w realiach „epoki cyfrowej” i ekspansji nowych mediów;
- interesująca rekonstrukcja i analiza przeobrażeń, w tym podejść i koncepcji, jakim na przełomie XX i XXI wieku podlegała szkolna edukacja językowa;
- opowiadanie się za tworzeniem nowych koncepcji lingwodydaktycznych na miarę wyzwań, jakie stawiają współczesne realia socjokulturowe, komunikacyjne, z dowartościowaniem roli nowych mediów i edukacji medialnej;
- eksponowanie roli języka ojczystego jako narzędzia komunikacji i przedmiotu szkolnego, w ramach którego mogą być realizowane ważne dla rozwoju osobistego i społecznego ucznia cele i zadania, w tym tzw. kompetencje miękkie oraz inne dyspozycje warunkujące funkcjonowanie w „społeczeństwie wiedzy i informacji”;
- krytyczne stanowisko wobec przykładów, sytuacji dydaktycznych oraz innych zjawisk rozpoznanych jako przyczyny niefunkcjonalności, anachronizmów, nieskuteczności w procesie kształcenia językowego itd.;
- formułowanie uzasadnionych interwencji wobec zjawisk rozpoznanych jako czynniki negatywnie oddziałujące na proces realizacji celów i zadań języka polskiego w szkole. Chodzi zwłaszcza o sprzeciw wobec ekspansywności wydawnictw edukacyjnych, które, kierując się przede wszystkim względami komercyjnymi, narzucają szkołom wizje edukacji (w tym edukacji językowej) odbiegające od współczesnej myśli

naukowej, rażące często anachronizmami, stereotypowością, nieliczeniem się z rzeczywistymi potrzebami językowymi i komunikacyjnymi współczesnych uczniów.

Wypada także podkreślić przekonująco zredagowane w rozdziale trzecim i w zakończeniu książki refleksje, wnioski i rekomendacje na temat nieodzownych zmian, jakie powinny dokonać się we współczesnej lingwodydaktyce pod wpływem „epoki cyfrowej”, nowych mediów i nowych form uczestnictwa w kulturze, jakie są udziałem młodego pokolenia. Autorka ma w pełni rację, przewidując i twierdząc na podstawie przeprowadzonych badań, że: „Wcześniej czy później współczesna lingwodydaktyka będzie musiała zmierzyć się z wieloma wyzwaniami i rozstrzygnąć dylematy powstałe/powstające na styku tradycji dydaktycznej kształcenia językowego i nowej sytuacji lingwoedukacyjnej” (s. 156). Sądzę, że będzie musiała, jeśli jej wpływ na młode pokolenie ma być rzeczywisty, sensowny, wartościowy, zgodny z trendami, jakie wyznacza współczesna myśl naukowa i wyniki badań nad językiem, kulturą i edukacją. Tylko wtedy można oczekiwać, że wspieranie uczniów w ich rozwoju osobowym, którego niezbywalną część stanowią sprawności językowe i komunikacyjne, będzie przynosić oczekiwane efekty.

Rolą recenzenta jest nie tylko dostrzeganie wszystkich pozytywów, ale zwracanie uwagi na kwestie dyskusyjne. Po lekturze tej książki odnoszę wrażenie, że Jolanta Nocoń nie dowartościowała w pełni roli nauczyciela i jego kompetencji w procesie kształcenia polonistycznego – w tym językowego (na każdym etapie edukacji). Może warto było więcej miejsca poświęcić temu aspektowi, mając na uwadze to, jak wiele zależy od podmiotu uczącego (preferowanego przez niego stylu kształcenia). Ograniczenie się do analizy podstaw, wybranych programów i podręczników dostarcza ważnej, ale jednak okrojonej wiedzy na temat problemów związanych z edukacją językową. Trudno mi się zatem zgodzić z decyzją Jolanty Nocoń dotyczącą rezygnacji z szerszego omawiania w referowanych badaniach roli nauczyciela-polonisty (i jego kompetencji) jako organizatora procesu edukacji językowej uczniów (o czym Autorka informuje w przypisie 53 na s. 50, nie uzasadniając jednak przyjętej strategii postępowania). Sądzę, że nawet wycinkowe badania na ten temat mogłyby dostarczyć ważnej dla teorii i praktyki kształcenia polonistycznego wiedzy praktycznej. Więcej miejsca można było również poświęcić zagadnieniom dotyczącym metodyki kształcenia kompetencji informacyjnych i medialnych, kulturze żywego słowa oraz innym aspektom postępowania dydaktycznego, którym przypisuje się znaczącą rolę w procesie wspierania rozwoju języka ucznia i jego innych aktywności, chodzi zwłaszcza o motywację, refleksyjność, rozwój wyobraźni językowej i etyczność działań językowych itd. Wydaje się, że warto było bardziej wyeksponować rolę wczesnożyciowych (w tym wczesnoszkolnych) doświadczeń ucznia

związanych z rozwojem ogólnym, w tym językowym, poznawczym, emocjonalnym itd., albowiem zaniedbania edukacyjne na tym etapie wpływają na poziom sprawności językowej dziecka/ucznia w przyszłości. Zenon Uryga, pisząc niegdyś o barierach recepcyjnych poezji, zwracał uwagę właśnie na barierę sprawności językowej, w tym na ubogie zasoby leksykalne licealistów, ograniczające im swobodne wypowiedzianie się ustne i pisemne, wykazywane przez nich trudności w rozumieniu czytanych tekstów, formułowaniu myśli, nazywaniu i wyrażaniu emocji wywołanych lekturą. To również dzisiaj jeden z ciągle aktualnych problemów, będący konsekwencją zaburzeń rozwoju językowego i poznawczego na etapie wczesnego dzieciństwa i edukacji wczesnoszkolnej. Wydaje się, że można było bardziej podkreślić walory integracji wewnątrzprzedmiotowej i międzyprzedmiotowej, odwołując się szerzej do tych koncepcji kształcenia polonistycznego. Zbyt mało – moim zdaniem – miejsca poświęca się w tej książce zagadnieniom dotyczącym strategii sprawdzania i oceniania osiągnięć uczniów w obszarze sprawności językowych i komunikacyjnych. Tymczasem ten aspekt procesu kształcenia stale budzi wiele kontrowersji i dlatego zasługiwałby na szerszy opis/komentarz oraz rekomendacje. Pominięta została wreszcie rola zajęć pozalekcyjnych oraz innych form edukacji (w tym ukierunkowanej samoedukacji), które mogą mieć wpływ na rozwój językowy ucznia.

Reasumując, problemy podejmowane przez Jolantę Nocoń zarówno w książce *Lingwodydaktyka na progu XXI wieku. Konteksty – koncepcje – dylematy*, jak i w całym Jej dorobku są niezwykle istotne, aktualne, motywują do dyskusji, badań nad jakże ważnym aspektem szkolnej polonistyki, jakim jest wspieranie najmłodszego i młodego pokolenia w rozwoju językowym. Od tego bowiem bardzo zależy funkcjonowanie innych sfer osobowości i całokształt ludzkiego życia, w tym umysł, emocje, pamięć, relacje interpersonalne, rozumienie siebie, innych, świata. Sposób/styl, w jakim Jolanta Nocoń pisze o lingwodydaktycznych aspektach kształcenia polonistycznego dowodzi, jak bardzo bliska jest Jej idea podmiotowości, którą powinno być przeniknięte myślenie, mówienie, pisanie o edukacji, w każdym jej wymiarze, zwłaszcza jeśli chodzi o treści związane z edukacją językową jako integralną częścią edukacji humanistycznej (w tym polonistycznej), w centrum której znajduje się człowiek, język i kultura.

Raz jeszcze pragnę bardzo mocno podkreślić, że zarówno lektura ocenianej książki, jak i artykułów dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, dają dużą satysfakcję. Badaczka jest nie tylko wyśmienitą erudytką obdarzoną niezwykle lekkim piórem, ale również osobą, dla której relacja nauczyciel–uczeń jest niebywale istotna, stąd liczne teksty, w których m.in. padają autorskie propozycje organizacji procesu kształcenia językowo-komunikacyjnego. Wystarczy wymienić chociażby te trzy: *Transformacje tekstów w edukacji językowej* (w: *W kręgu zagadnień*

dydaktyki języka i literatury polskiej, red. H. Synowiec, Katowice 2002, s. 171-177); *Strategie nabywania przez ucznia wiedzy o języku (na przykładzie zadań podręcznikowych)* (w: *Wiedza o języku i kompetencje językowe uczniów*, red. B. Niesporek-Szamburska, Katowice 2012, s. 27-43); *Profile szkolnej wiedzy o języku w kontekście egzaminów zewnętrznych* („*Annales Universitatis Paedagogica Cracoviensis. Studia ad Didacticam Litterarum Polonarum et Linguae Polonae Pertinentia*” 2017, nr 8, s. 105-117).

3. Dokonania organizacyjne, dydaktyczne i popularyzatorskie

Szacunek i uznanie budzą także dokonania organizacyjne, dydaktyczne i popularyzatorskie dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO. Przede wszystkim należy wymienić, tak dzisiaj ważne, granty badawcze: dwa indywidualne i cztery zespołowe. Kandydatka do tytułu kierowała m.in. zespołem badawczym, który w latach 2010-2013 realizował międzyuczelniany grant „Style współczesnego języka polskiego” (wymiernym efektem tej pracy stała się monografia zbiorowa zatytułowana *Style współczesnego języka polskiego. Przewodnik po stylistyce polskiej*, red. E. Malinowska, Kraków 2013), w dwóch kolejnych grantach realizowanych na zlecenie Instytutu Badań Edukacyjnych w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego: „Dydaktyka literatury i języka polskiego w gimnazjum w świetle nowej podstawy region II” oraz „Diagnoza przedmaturalna z języka polskiego” kierowała zespołami, współtworzyła narzędzia badawcze oraz raporty. Działalność ta ukazuje bardzo ważny przymiot badacza: zdolność do współpracy naukowej i organizacyjnej.

Swoje przemyślenia, badania i ich rezultaty dr hab. Jolanta Nocoń, prof. UO, prezentuje nie tylko na forum ogólnopolskim, ale i międzynarodowym. Imponująco przedstawia się Jej udział w sympozjach naukowych. Tylko po habilitacji wzięła udział w 28 konferencjach w: Białymstoku, Bydgoszczy, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Warszawie, a także Moskwie, Pradze i Sankt Petersburgu (łącznie uczestniczyła w 56 spotkaniach naukowych) oraz została zaproszona do trzech dyskusji panelowych.

Działalność dydaktyczna Kandydatki obejmuje nie tylko prowadzenie zajęć różnego typu na studiach I, II i III stopnia, ale także na studiach podyplomowych. Efektami pracy w tym zakresie są: wypromowanie 47 magistrów i 15 licencjatów.

Wymiernym rezultatem opieki nad młodą kadrą naukową jest wypromowanie jednego doktora oraz trwająca opieka nad trzema słuchaczami studiów doktoranckich. Innym aspektem kształcenia młodych pracowników naukowych jest opracowanie pięciu recenzji prac doktorskich i jedenastu recenzji habilitacyjnych. Dr hab. Jolanta Nocoń, prof. UO, dwukrotnie

pełniła także funkcję członka komisji habilitacyjnej i raz sekretarza. Sporządziła również pięć recenzji eksperckich oraz dziesięć recenzji wydawniczych.

Godna odnotowania jest działalność społeczna i popularyzatorska Kandydatki, czego potwierdzeniem takie prace, jak: wygłaszanie wykładów na Konkursach Wiedzy o Języku Polskim, sprawdzanie i recenzowanie prac olimpijskich i konkursowych, egzaminowanie uczestników oraz konsultacje dla finalistów Okręgowej Olimpiady Literatury i Języka Polskiego, współorganizowanie seminariów dla nauczycieli szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych prowadzonych na Uniwersytecie Opolskim.

Kandydatka do tytułu jest także członkiem komitetów redakcyjnych/rad naukowych trzech czasopism: „Stylistyka”, „Polonistyka. Inspiracje”, „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia ad Didacticam Litterarum Polonarum et Linguae Polonae Pertinentia”.

Jej zasługi zostały zauważone i docenione licznymi nagrodami, wyróżnieniami i odznaczeniami przez władze rektorskie, resortowe i państwowe. Były to m.in.: cztery Nagrody Rektora Uniwersytetu Opolskiego, dwukrotnie Nagrody Quality za podnoszenie jakości kształcenia w Uniwersytecie Opolskim, nagroda naukowa w dziedzinie językoznawstwa im. Kazimierza Nitscha przyznana przez Polską Akademię Nauk Wydział I Nauk Humanistycznych i Społecznych za pracę *Podręcznik szkolny w dyskursie dydaktycznym – tradycja i zmiana*, Medal Srebrny za Długoletnią Służbę oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Dr hab. Jolanta Nocoń, prof. UO, zasiada bądź zasiadała jako członek w zespołach eksperckich i konkursowych, np.: Zespołu Dydaktycznego Rady Języka Polskiego PAN (od 1999 roku), Komisji PAU do Opiniowania Podręczników Szkolnych (od 2002 roku), Komitetu Okręgowego Olimpiady Literatury i Języka Polskiego (w kadencji 2008-2011), Komisji Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk Oddział w Katowicach (w kadencji 2011-2014), Komisji Rozwoju i Zaburzeń Mowy Komitetu Językoznawstwa PAN w Warszawie (kadencja 2003-2007), zespołu ekspertów Centralnej Komisji Egzaminacyjnej ds. egzaminu maturalnego oraz zespołu eksperckiego przy Uniwersyteckiej Komisji Akredytacyjnej do oceny kierunku filologia polska (od 2009 roku).

4. Konkluzja

Z przedstawionego do opinii dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, wyłania się nie tylko obraz konsekwentnego naukowca, o dużym i znaczącym dorobku, ale i znakomitego nauczyciela akademickiego i wychowawcy młodych

adeptów nauki, słusznie cieszącego się uznaniem władz uniwersyteckich i studenckich, otwartego na rozmaite środowiska studenckie, uczniowskie czy nauczycielskie.

Prace Kandydatki do tytułu przynoszą ciekawe, nośne intelektualne wnioski i uogólnienia, czynią z dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, badaczkę o wyrazistej osobowości naukowej. Powoływanie Jej jako specjalisty do licznych gremiów opiniujących dowodzi, że jest Ona niekwestionowanym autorytetem w penetrowanych obszarach badawczych. Udowodniła, że potrafi projektować i organizować zarówno badania indywidualne, jak i zespołowe, dysponuje dojrzałą metodologią. Jej istotny wkład w rozwój językoznawstwa nie budzi żadnych wątpliwości.

W świetle poczynionych ustaleń z całkowitym przekonaniem formułuję wniosek końcowy: osiągnięcia dr hab. Jolanty Nocoń, prof. UO, w pełni uzasadniają wszczętą przez Radę Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Opolskiego procedurę nadania tytułu naukowego profesora. Wniosek ów jednoznacznie popieram.

.....
prof. zw. dr hab. Małgorzata Karwatowska

Lublin, 9 kwietnia 2019 roku